

Prædiken til Midfaste

Joh. 6, 24-37

Vi mennesker har lige fra begyndelsen været optaget af vores egne behov og tilbøjeligheder, ja, det er som om, vi har blikket stift rettet imod vort eget for at prøve at holde alt det, der gør os bange og urolige, ude af synsfeltet - uden at det dog altid vil lykkes os.

Medierne kredser om det interessante, undertiden om det opsigts-vækkende og sensationelle; vi lever i "talk-showenes" og biografernes tid, kendte personers liv endevendes og beskrives i de mindste detaljer.

Den slags pseudo-nyheder medfører tit, at det virkeligt bekymrende bliver fortrængt. I stedet føler vi os bekræftede i, at vi så også har lov at være stærkt interesserede i vores egen person. Medierne vil pirre vores selvoptagethed, men udfordre os, forurolige os - det var det sidste, de kunne drømme om. De tør ikke sige til os, at der er noget, der er vigtigere end vore tilbøjeligheder og vore behov.

Ordene, der lyder i evangeliet i dag, er talt til mennesker, der også var i deres behovs vold. Og så havde de endda noget mere grund til at være det, end de fleste af os har. Jesus havde bemærket, at folkeskarerne, der fulgte ham, var sultne, og at det hindre-

de dem i at høre, hvad han ville sige dem. De tænkte på mad - hvad der jo sådan set ikke er noget underligt i, når maven er tom. Derfor havde han bispist dem med 5 bygbrød og 2 fisk, og de var alle blevet mætte.

Havde de nu haft sind og sanser åbne, så havde de tænkt: her er noget, der er vigtigere end mad. Men det modsatte var nærmest sket: nu kunne de slet ikke få tanken om mad ud af hovedet. De følte sig bekræftede i deres interesse for den, og de kom og ville have Jesus til konge - for at han kunne forsyne dem med brød hver dag, hele tiden. De kunne ikke tænke på andet, dynger af brød, bugnende fade, alt det, de endnu ikke havde spist.

Jesus siger til dem, at de har misforstået det hele: I leder ikke efter mig på grund af det tegn, I så, men på grund af maden. I stedet for at det har frigjort dem fra deres nød, fra deres krops behov, er de blevet endnu mere optagede af det.

Sådan gik det flere gange i Jesu liv: Engang helbredte Jesus 10 spedalske. En af dem kom til at tænke på, at meningen med det måtte være, at han skulle takke Gud, ja, at Gud egentlig var vigtigere end hans helbredelse. Men de 9 af dem, de kom i grunden i

lommen på deres sygdom, de kunne slet ikke se udover den og deres helbredelse.

Sådan kan ethvert mirakel, selv et ganske dagligdags, gøre os afhængige i stedet for at sætte os fri. Det, at vi hver dag får alt, hvad vi har brug for, burde få det materielle til at spille en mindre rolle for os. I stedet er vi blevet helt fikserede på det, vi kan ikke få øje på andet. Vi føler os bekræftede i vores optagethed af det og vil have mere og mere. Underet dengang rev ikke Jesu tilhørere ud af deres selvoptagethed, men gav dem snare re kræfter til at blive i den. De følte sig ikke udfordret af det, der skete; de følte sig bekræftet. Jesus indser, at der må skrappere midler i brug: han siger med ord, hvad han havde prøvet at vise dem med tegn. Det her handler ikke om mad, som forgår, men mad, som består til evigt liv. Jeg er livets brød. Det afgørende er ikke det brød, I fik at spise med, men *mig, der gav jer det*. I stedet for begærligt at stirre på det brød, I holdt i hånden, mens I forestillede jer bjerge af brød, burde I have løftet jeres blik mod mig og mod den himmel, hvorfra brødet blev givet til jer.

Når man læser disse ord af Jesus, forstår man i første omgang godt hans tilhøreres irritation. ”JEG” siger han hele tiden. Er det, fordi han er så selvcentreret, at han ikke kan tåle, at de ikke lægger mærke til ham? Nej, det er, fordi han ser, hvor lidt foruro-ligede de er over det, der er sket.

De gider ikke rejse sig og vandre ud af ørkenen, så længe de bare har noget i brødposerne, ja, de er villige til for brød at bytte paradiset have med ørkenen. Derfor siger han: Jeg er det brød, der er kommet ned fra

himlen; brødet, I spiste, var bare et tegn på det, som livet virkeligt næres og styrkes af. Det kan de ikke lide at høre. Nej, gør nogle flere mirakler, siger de. Og længere henne i samtalen siger de til ham: Du er jo bare Josefs søn fra Nazaret.

Det var alt for foruroligere virkelig at skulle lukke op for den tanke, at Gud kunne have forladt sin himmel for nu at vandre blandt mennesker. Der var ganske vist engang, hvor Gud og mennesker havde vandret sammen, i Moses’ tid, men sådan var det ikke nu. Og uden at de måske ligefrem formulerede det i ord, passede det dem egentligt ret godt. Gud var og blev i sin himmel. Så var de i fred med deres optagethed af det jordiske; så kunne de hengive sig til deres behov og sig selv uden at lade sig forstyrre. Da kommer Jesus så og er den store foruroligere. Med sin måde at handle på og med sine ord åbner han den diskussion igen, som der ellers var lagt låg på: ”I tager fejl, når I mener, at Gud er langt borte. Han er kommet ned fra himlen. Dermed får alt, hvad I gør, en helt ny betydning: en betydning for evigheden, et efter-tryk, som I slet ikke bryder jer om at tænke på”.

Alt det, vi er optagede af, stilles dermed også overfor den størst tænkelige udfordring: der er noget, som er uendeligt vigtigere end det, vi anser for vigtigt. Alt det, vi er optagede af i vores liv, anfægtes. Alt, hvad vi har travlt med, sættes der spørgsmålstegn ved. Der er noget, vi har mere brug for til livets næring, det, der kommer fra himlen. Ja, uden det er tilværelsen en ørken, gold og fattig på næring, et øde land, dødens rige - uanset hvor fyldte mad-poserne så er. Jesu

samtidige prøvede at eliminere foruroligere sen, at trænge den ud af deres synsfelt.

Spørgsmålet til os i dag er, om vi nu vil leve livet i lyset fra Guds ansigt, om vi kan få øje på noget andet end det, der har lagt beslag på os? Også for os bliver Gud ofte kun til en overfladisk foruroligere, ja, selv vores bønner og vores kirkegang kan tjene til det - til at sikre, at Gud er, hvor han altid har været, på god og sikker afstand af alt det, som ellers fylder vores liv.

Men vi udsætter os unægtelig for en risiko ved at komme her i kirken. For her rejses spørgsmålet om vores liv i lyset af Guds nærvær på ny. Her kaldes vi til at bryde op fra den ørken, som vi i alt for høj grad har slået lejr i.

Er Jesus brødet fra himlen, så er alt det jordiske brød, dvs. alt det, som vores tanker kredser om, alt det, som vi har gjort til centrum for vores tilværelse, ikke længere det, vi frem for alt har brug for. Så skal vi til at se alt, hvad vi gør, og alt, hvad der optager os, i lyset af Guds nærvær. Så findes der ingen sikkerhed for selvoptagetheden. Så er den aldrig i orden.

Det er ikke nemt for os, men så kan vi måske tænke på det glædelige i at leve med den Gud, der er kommet os nær: Livet bliver aldrig mere en ørken, over hvilken himlen kun hvælver sig fjern og udeltagende.

Det er ikke verdensforsagelse, askese eller livsforagt, Jesus kalder på, heller ikke selv om vi i dag er midt i fastetiden. Men han lover styrke, næring, livsmod på en måde, som er dybere, højere og længerevarende end den, vi ellers søger.

Vores gudstjenestes højdepunkt er et mål-

tid, noget så materielt og jordisk som et måltid. Men et måltid, der een gang for alle slår fast, at Gud kan ikke holdes ude af vores tilværelse. Han er ligeså virkeligt tilstede i vores liv, som brødet og vinen efter nadveren er til stede i vores krop. Amen.

Anna-Sofie Arendt

Gesten

Salmer:

30, 367, 435, 466, 217

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk